

เย็นย่ำ ปาดงพทืบเยือกเย็นลงรวดเร็ว พวกลูกจ้างชาวหนอง-
ฟ้าผ่าแต่งเตรียมอาหารการกินกันอยู่จ้ะละห้วน กลิ่นคั่วกลิ่นแกง
หอมฟุ้ง เรียงเรียงให้น้ำย่อยในกระเพาะทำงานจนท้องร้องโครก-
คราก

“วิลาวัลย์”

“อา พ่อเลี้ยง”

“เอาเหล้ามากินหน่อย”

ชายกลางคนท่าทางอึ้งอ้ายขยับตัว แก้อี้ผ้าใบแบบพับได้
ดึงออกแอด น้ำหนักตัวเริ่มจะมากเกินพิกัด หัวเข่าจึงส่ออาการ
ขัดยอกอย่างที่ไม่ควรจะเป็น แต่คิดว่าคงไม่เป็นไร ผ่าดงหลง
หนนี้ น้ำหนักคงลดลงไม่ต่ำกว่าห้าหกกิโลกรัมแน่นอน

“กลัวไหม วิลาวัลย์”

“ตื่นเต้นมากกว่าอะ ตอนข้างไล่”

อันที่จริงพ่อเลี้ยงมีโอกาสเหลือเพื่อที่จะลี้มข้างโตนตัวนั้น
.375 FN Magnum กระบอกใ้ก้อยู่กับมือ พาดปืนกับรากไม้ เล็ง

ศูนย์ปืนเห็นรูหมันถนัดถนี่ เกือบได้ลองปืนใหม่ที่เพิ่งได้มาเมื่อ
ต้นปี แต่ไอ้รูปหล่อชื่อใจสิงห์กลับขัดขวาง มันอ้างคำสั่งหลวงตา
แก่ๆรูปนั้นว่า ไม่กินอย่าฆ่า ไม่จำเป็นอย่าฆ่า

โอกาสผ่านเลยไปเสียแล้ว ช้างชี้หังดหิงดตัวนั้นออกนอก
ศูนย์ปืน เหตุการณ์โกลาหลฉุกฉะทุกเกิดขึ้นไม่ถึงห้านาที ไม่มีใคร
ได้รับอันตรายอะไร ทุกคนกลับมารวมกัน พอใจที่ได้เห็นลูกสาว
ออกมากับว่าที่ลูกเขย ไม่ค่อยชอบใจเท่าไรที่เมียสาวออกมากับ
พ่อหมอบุญยง

“เธอไม่ควรอยู่ห่างฉัน เวลาคับขัน”

“หนูขอโทษค่ะพ่อเลี้ยง มันฉุกฉะทุก ไม่รู้ใครเป็นใคร”
เมียสาววัยครวญลูกสาวนั่งคุกเข่า รินเหล้าลงจอกอะลูมิเนียมเลื่อน
ให้ “ท่านอาจารย์นั่งมากค่ะพ่อเลี้ยง นิ้วมือแกจี้หน้าผากหนู
รื้อนwabเหมือนโดนไฟ หนูแข็งที่ออกไปเลย มีดหมอของแกปักสวบ
กับพื้น ช้างร้องไห้อีกเลย”

“อาจารย์แกแหม่มาก แหมมานานแล้ว หากไม่แหม คนอย่างฉัน
ไม่นับถือหรอก วิลาวัณย์”

“ไม่น่าเขื่อนะคะ อายุตั้ง ๖๐ แล้ว ยังหนุ่มอยู่เลย นี่กว่า
สัก ๕๐ เท่านั้นเอง”

“หาว่าฉันแก่ละซี”

“เปล่าค่ะพ่อเลี้ยง หนูไม่ได้ว่าอย่างนั้น”

“มีลูกให้ฉันสักคน เธอ พ่อแม่เธอจะสุขสบายไปชั่วชีวิต”

หัวเราะหัวๆ หยิ่งทะนงและโลดເລິงลำพองในอำนาจที่ตน
มี เลื่อน .375 FN Magnum ลงจากตัก อยากรั้งหล่อนซ้อนตัก
แทน แต่ไม่กล้าทำเพราะมีคนเยอะ

วางจอกเหล้า ไม่หยิบมะขามป้อมจากมือเมียสาวใส่ปาก หากแต่ให้เธอป้อนให้ จะว่าไป จะเรียกว่าเมียใหม่ก็ไม่ถูกต้องนัก เรียกว่าเลี้ยงดูจะถูกกว่า วิลาวัณย์เป็นถึงรองเทพีสงกรานต์อำเภอบ้านนอกเมื่อสองปีก่อน รักกันอยู่กับหนุ่มพื้นบ้านชื่อหนานทอง แต่มันไม่ยากหรอกที่จะแย่งเอาเธอมาครอบครอง มีเงินเสียอย่างทำอะไรก็ได้

มือหนึ่งคลำปิ่น อีกมือยังลูบผมหนุ่มสลวยของสาวสวยวัยลูกครี้มอกครี้มใจ จินตนาการล่องหน้าไปก่อนแล้วถึงฉากขุนศึกคะนองทวน

หวังอยู่ลับลี้

หวังอยู่เลื่อนรางว่าป่าดงพงพีอาจปลุกทวนทองคะนองศึกให้ศึกคักเข้มแข็งอีกครั้ง

นมธรรณี!

แสงสว่าง ลดทลายลงไปเป็นลำดับ วิมลรัตน์ พรชัย ตักดา และรุ่งรวีทยอยออกมาสมทบ ส่วนพ่อหมอบุญยังไม่สูงลิ้งกับใคร ปลีกตัวอยู่กับสองคนกับลูกศิษย์ในกระโจมหลังหนึ่งซึ่งปลุกแยกห่างไป แต่เดิมนั้นพ่อหมอเป็นพระรูดงค์ เคยพบกับพ่อเลี้ยงครั้งหนึ่งเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ต่อมาชาวคราวขาดหายจากกัน พบกันอีกทีเมื่อสี่ห้าปีผ่านมาเอง ออกจากผ้าเหลืองมานุ่งขาวห่มขาว มีลูกศิษย์ร่างใหญ่ที่ชื่อบุญส่งเป็นเงาตามตัว

“กิจการโรงเลื่อยเป็นอย่างไรบ้าง พรชัย”

ถามหนุ่มใหญ่เชื้อสายจีนผู้มาติดพันลูกสาว

“ไปได้เรื่อยๆ สะ อ่า” หนุ่มใหญ่ตอบ “แต่มีขลุกขลักอยู่

บ้าง พวกตำรวจป่าไม้มักกว่น ทหาว่าเราเอาไม้เถื่อนปะปน”

“ก็ธรรมดา เข้าใจเขาหน่อย เคลียร์ให้ดี นิวยงนิวเยียร์
เอาของขวัญไปให้ สงกรานต์ก็ไปดำหัว ตรุษจีนก็ใส่ซองแดง...
ว่าแต่เธอ มีเชื้อจีนเท่าไร ร้อยเปอร์เซ็นต์หรือลูกครึ่ง”

“ลูกครึ่งชะอา แม่เป็นไทย เป็นโง่ชะ ผมไม่ค่อยเหมือน
คนไทยหรือชะ”

“เลือดเตี้ยเธอแรง นึกว่าจีนเต็มร้อย...”

หันไปทางหนุ่มหน้าแหลม มีหนวดเรียว ไว้ผมทรงฮิต ซัลโลม
น้ำมันแต่งผมปั้นเป็นทรงผาชะโงกไว้บนหน้าผาก “พวกหนานอ้าย
มันผิดอะไรหอมฟุ้ง เอามากินก่อนสักจานซิ คักดา”

“เจียบไปเองค่ะ” รุ่งรวีขยับตัวลุกขึ้น “พี่ตานั่งเถอะ เป็น
เพื่อนคุณอาไปพลาง”

“หนูเจียบดูคลองตัวดี” พ่อเลี้ยงเอ่ย มองตามเงาร่างเอื้อง
ไหวไปยังกลุ่มลูกจ้างพลางเกิดอารมณ์ลัปลี้ “รู้จักกันเมื่อไหร่หรือ
คักดา บ้านอยู่ไหน ทำการงานอะไร”

“สักสามเดือนเองมั้งพ่อ ไม่ใช่คนบ้านเรา บริษัทส่งมาจาก
กรุงเทพฯ ทำงานแนะนำความงามที่ห้าง...”

เอื้องซื่อห้างสรรพสินค้าเก่าแก่กลางเมือง ลูบลำป็นพกลีเย็บ
ซอกห้อยเข็มขัดกระสุน ไม่ค่อยชอบใจนักที่พ่อมองเพื่อนสาว
เหมือนมองนักร้องไนต์คลับ พ่อเจ้าชู้ มีเมียมาก แม่เขาเอง
ก็เป็นเมียเก็บคนหนึ่งในวัยหนุ่มของพ่อ ไม่ใช่เมียถูกต้องตาม
กฎหมายอย่างแม่ยายนวลจันทร์ แม่ของวิมลรัตน์

เขาเองไม่ได้โตกับพ่อ แต่พ่อก็ส่งเสียให้เรียนเหมือนกัน
บังเอิญว่าไม่ตั้งใจเรียนเพราะไปหลงไหลลอบายมุขหลายอย่าง

สอบตกม.๕ ซ้ำกันสองปี เลยกเล็กเรียนดื้อๆ ต่อมาพอก็เรียกให้ มาช่วยงานที่โรงบ่มใบยาสูบ แล้วค่อยเลื่อนขึ้นมาเป็นคนคุ้มกัน หรือมือปืนประจำตัวพ่อเพราะยิงปืนแม่นมาก หยิงตระหนงได้เลย ความสามารถด้านนี้

เฟิง เดินทางวันแรก วันศุกร์ที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๔ ออก จากหนองฟ้าผ่าเมื่อตอนสายๆ ไปเรื่อยๆ เหนื่อยก็พัก ไม่ รีบร้อนหรือเร่งแรงเอาระยะทาง หากเร่งวันรุ่งขึ้นจะปวดขาจน ก้าวไม่ออก อีกเหตุผลหนึ่งที่ไม่เร่งเอาทาง เพราะอาจารย์พ่อหมอ บุญยงกำหนดไว้แล้วว่าควรเข้าถ้ำหลวงวันพุธที่ ๘ มีเวลาเหลือเพื่อ เลยจึงไม่รีบร้อน

“นัดแนะลูกน้องแน่นอนแล้วนะพรชัย ให้เค้ามารับเมื่อไร”

“กำหนดแน่นอนไว้แล้วครับอา” หนุ่มหน้าตาดี มีรอยยิ้ม อ่อนโยนชะงักซ่อนตักข้าว “ผมให้ลูกน้องเอาข้างมารับวันเสาร์ที่ ๑๑ ครับอา”

“ข้างหรือคะ” สาวแนะนำความงามแทรกขึ้น “ไม่ใช่รถหรือ คะ อาขา”

“ทางรถเข้าไม่ถึงหรอกหนู”

“แล้วทำไมเราไม่ขี่ข้างเข้าไปเลยคะ ทำไมต้องเดิน เมื่อ ยแยะเลย”

“ปางไม้ของพรชัยอยู่ทางโน้น ห้วยคอกหมู อยู่อีกฟากของ ดงหลง ไม่ได้อยู่ทางนี้ หนูเจียบ”

“แล้วทำไมเราไม่เริ่มเดินทางจากห้วยแคบหมูสู่คะอะ ขี่รถ ไปลงห้วยแคบหมู ขี่ข้างเข้าดงหลง ไม่ต้องเดิน”

“ห้วยคอกหมู ไม่ใช่ห้วยแคบหมู” เจ้าของปางไม้หัวเราะ
“ทางโน้นอาจมีข้าง แต่ไม่มีหนานอ้าย ทางหนองฟ้าผ่ามีหนานอ้าย
แต่ไม่มีข้าง”

“ก็ให้หนานอ้ายไปรอที่ห้วยคอกหมูชื้อคะ เสี่ย”

“อย่ามกเรื่องน่า ส้มครใจมาเองนะ ไม่ได้บังคับให้มา”

หนุ่มหมวดเรียวกทำเสียงดูๆเหมือนรำคาญ สาวอกตั้งแต่เตี้ย
ไปหน่อยทำหน้าที่

กระโจม ผ่าใบสามหลัง เรียงรายห่างกันราวสิบเมตร ปลูก
บนที่ว่างห่างจากฝั่งห้วยราวห้าเมตร น้ำห้วยยังไหลแรงอยู่ แม้จะ
เป็นช่วงแล้งต้นเดือนมีนาคม แต่ป่าใหญ่ไพรทึบโดยทั่วยังอุดม-
สมบูรณ์อยู่ สัตว์เลื้อยคลานก็ยังมีมาก ยังไม่ตัดคัตแค้นเค้นถึงขั้น
สิ้นหวัง หากแต่การเข้าถือนเลื่อนดงครั้งนี้เหมือนไม่ได้มุ่งหมาย
มาเพื่อจะล่าสัตว์ พ่อเลี้ยงท่านมีจุดมุ่งหมายอะไรบางอย่างอยู่ที่
ถ้ำหลวง ท่านมาว่าจ้างให้นำทาง หนานอ้ายรู้สึกหนักใจ

พ่อเลี้ยงไปได้ข่าวมาจากไหนก็ไม่รู้ว่าแกเองเคยเข้าถ้ำหลวง
มาแล้ว พ่อเลี้ยงให้ค่าจ้างสูง แกเองห้วนไหว มีโยครูบาจะ
ไม่เห็นด้วย แต่หนานอ้ายก็ยังดิ่งดั้น

“สู้อยู่ก่อน หนานอ้าย เป็นใดถึงซื้อดงหลง”

“ดงมันใหญ่ ผู้ใดเข้าไปก็หลง”

“ดงหลงมีอีกชื่อว่าดงหลง...” ท่านชะงักคำพูด เหมือน
ขยักขย่นซ่อนเงื่อนซ่อนนงอะไรไว้... “ข้อสำคัญ ถ้ำหลวงกลาง
ดงหลงอันนั้นเป็นถ้ำต้องห้าม เป็นที่เก็บสมบัติเจ้าทิพย์ฟ้า-
พญาอินทร์ ผู้ใดเบียดบาปฟ้าฟ้าไปล่าแดง แม้อยักษ์เฒ่าเฝ้าถ้ำจับกิน

หมด สูจะพาลูกหลานไปเป็นเหยื่อยักษ์หรือ”

“ข้ามีลูกสาวคนเดียว จะเอาลูกเขยสองคนไปได้ ไฉ่หนาน
สิงห์กับไฉ่ฮ้อยเลิง...ผู้ใดควรเป็นลูกเขยข้าอาจรู้ได้ในครั้งนี้ ครูบา”

สูบุญหรือโตตองแห่งพันควันยาวๆ มองไปยังหาดกว้างริมห้วย
นายจ้างยั้งตี๋มกินไอ้เอ้กันอยู่ มีผู้หญิงมาด้วยสามคน คนหนึ่ง
เป็นลูกสาวพ่อเลียงชื่อวิมลรัตน์ คนหนึ่งเป็นเมียฮ้อยพ่อเลียงชื่อ
วิลาวัณย์ อีกคนเป็นเพื่อนสาวของนายคักดาชื่อรุ่งรวี ด้วยเหตุนี้
เอง แกจึงจำเป็นต้องเอาลูกสาวมาด้วย มารับใช้ในภารงานบางอย่าง
ของนายผู้หญิงที่ไม่มีผู้ชายคนใดทำ อย่างซักผ้าอ่างถูเท้าผู้หญิง
หยิบจับเครื่องนุ่งผู้หญิง แยกหามเครื่องนุ่งผู้หญิงขึ้นหลังขึ้นไหล่
เป็นต้น

“ถ้าหลวงมีสมบัติทิพย์จริงๆหรือ พ่อเลี้ยว”

เมืองเลิงถาม หนานฮ้ายละสายตาจากหาดกว้างหน้ากระโจม
สามหลังมามองหน้ามันแล้วเลยกวาดตามองท่าที่ลูกสาว เอื้องนาง
อายุ ๑๔ แล้ว สมควรมีเหย้ามีเรือนแล้ว มีคนมาติดพันสองคน
คือไฉ่ฮ้อยเมืองเลิงกับไฉ่หนานไฉ่สิงห์ เอื้องนางมีใจเอนไปทาง
ไฉ่หนานสิงห์มากกว่าจะเียงไปทางไฉ่ฮ้อยเลิง แต่แกเองยังลังเล
ไม่ค่อยมั่นใจไฉ่รูปหล่อเลิศล้ำผู้ช่อดีใจสิงห์คนนี้นัก

“พ่อเลี้ยว” เมืองเลิงฮ้าย “สมบัติทิพย์มีในถ้าหลวงแท้กา”

“คำเล่าลือสืบต่อกันมาอย่างนั้น” หนานฮ้ายละสายตามาจาก
ลูกสาวแล้วค่อยตอบลูกเลี้ยว “กึ่งพุทธกาลเข้ามาแล้ว คนเสื่อม
จากศาสนา เสื่อมจากศีลธรรม โลกตณหาจะบังตาบังใจคน คนจะ
หันผิดเป็นชอบ มีจกาทิฐิจะระบาตรุนแรง เจ้าตนบุญจะลงมาเกิด
เพื่อยกยอศีลธรรมที่อสูสูงขึ้น ท่านจะมาเปิดถ้าหลวง เอาสมบัติทิพย์

ออกไปใช้จ่ายทำนุบำรุงพระศาสนา พ่อเสียรู้มาคร่าวๆแค่นี้ อยากรู้ดีเอ็งถามหนานจัน มันอ่านไบลานจนจะหมดวัด”

“แล้วอวได้เห็นไหม สมบัติทิพย์อันนั้น”

โຈยสิงห์ถาม เขาเองไม่ได้เรียกหนานอ้ายว่าพ่อเสียเหมือนเมืองเลิง เพราะหนานอ้ายอายุน้อยกว่าพ่อของเขา แต่อายุเท่าพ่อของเมืองเลิง

“มีแต่มีดแต่ด้ามดา ไม่ทันได้รู้ได้เห็นอะไร อวเข้าไปซ้ากว่าพ่อเอ็งทั้งสอง มันโบกมือไล่ให้เร่งหนี ยังกะซังไล่พันปากถ้าออกมา พ่อเอ็งถึงบอกว่ามีแม่หญิงนมเหี่ยวตัวเขียวคล้ำเอามือกวาด ความร้อนเหมือนไฟแผ่ทะลักซบไล่ อันนั้นละเจ้าถ้า ท่านไม่ให้เข้าถ้าจึงซบไล่”

“เจ้าถ้าเป็นแม่หญิงหรือ”

“เห็นอย่างนั้น เจ้าถ้าเป็นยักษ์ผี เหมือนในตำนานว่าไว้”

“ซ้าใครถามอีพ่อสักคำ” ไ้อ้ซ้อยผู้ลูกสุดลูกซ้อยถามพ่อ “ภายในถ้ำหลวงนั้น มันเป็นอย่างใด พื้นเป็นทราย แต่บ่แม่ทรายนธรรมดา เป็นทรายเงินทรายคำหรือ อีพ่อถึงว่าทรายเม็ดหนึ่งก็บ่หื้อติดตัวออกมา”

“ไว้เล่าวันหลัง เจ้านายท่าจะอิมแล้ว ไปเก็บกวาดอย่าหื้อมีเศษเนื้อเศษหนังอันใดตกค้าง มดจะมาตอม กูคร้านได้ยินคุณนายรุ่งรวีแหวดๆแหว็ดๆ”

ลูกสาว ลูกชาย และลูกเสี่ยวข้ามห้วยร้างไปเก็บกวาดทำความสะอาด แต่ลูกของเพื่อนรุ่นพี่ผู้ชื่อโຈยสิงห์ไม่ได้ไปด้วย เพราะไม่ได้มาในฐานะผู้รับใช้อย่างเมืองเลิง เอื้องนาง และไ้อ้ซ้อยไม่ได้มาในฐานะคนบ่าคคนแรงแบกหามอย่างไ้อ้คาน ไ้อ้แดง หน่อ

แก้ว หน่อคำ แต่มาในฐานะคนคุ้มกันนำทาง โจยสิงห์เคยเข้า
ดงหลงมาแล้ว เข้าคนเดียวด้วยซ้ำ นับว่ามันแน่ที่สุดใ้คนรุ่นมัน

ปลีกตัว กลับเข้ากระโจมก่อนใครเพื่อน หนุ่มลูกครึ่งเอ
สมุดปากกาออกมาจากเป้หลัง อ่านบันทึกบททวนคร่าวๆ แก้วไข
ต่อเติมนั่นๆนี่ๆในสิ่งที่บกพร่อง

*หลงดงหลงป่าพوهاتทางกลับได้ แต่หลงอกหลงใจยากจะ
หาทางกลับ*

เขาขีดเส้นใต้ข้อความนั้น เป็นถ้อยคำในวาทะหนึ่งที่หลวงปู่
ครูบาเจ้าอาวาสวัดหนองฟ้าผ่าว่ากล่าวตอหนังกุ่มเข้าไปกราบลา
หลวงปู่เป็นผู้ที่ชาวหนองฟ้าผ่าเคารพนับถือมาก ท่านเป็นพระแก้วๆ
อายุน่าจะอยู่ระหว่างเจ็ดสิบห้าถึงแปดสิบปี รูปร่างผอมๆ แต่
ไม่ถึงกับซูบซีดอิดโรย ท่านว่ากล่าวให้โอวาทคำสอนหลายอย่าง
วาทะหนึ่งที่น่าสะกิดใจ คล้ายท่านว่ากล่าวกับเขาโดยเฉพาะ เพราะ
ท่านมองหน้าเขาโดยเจาะจง

เอาชนะตัวเองให้ได้ เอาชนะอย่างอื่นได้หมด

พรชัยทบทวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ มีช้างแตกโขลงเข้า
มาขวางทาง แตกตื่นอลเวงกันไปหมด เขาเองมีเพียงปืนลูกซอง
กับปืนพกเท่านั้น ใช้ป้องกันตัวหรือเสาะล่าใส่ปากใส่ท้องพอได้
แต่จะให้ยิงช้าง ความสามารถของเขามีไม่ถึงขนาดนั้น

พ่อเลี้ยงมีปืนยิงช้าง แต่ก็ไม่มีโอกาสได้ยิง

นำทิ้งคือพ่อหมอมผมเกล้ามวยเรียงตั้งคนนั้น พ่อเลี้ยงแนะนำ
ว่าชื่ออาจารย์บุญยง เป็นเจ้าสำนักทางไสยเวทวิทยาคมที่มีพวง
นายพลนายพันและคุณหญิงคุณนายเข้าหามากพอสมควร โดยตัว

เขาเอง พรชัยไม่เชื่อถือในเรื่องเหล่านี้ แต่ไม่ได้แย้ง ไม่ตามลบ หรือสบประมาทลัทธิความเชื่อถือของใคร ตอนข้างไล่ เขาเองได้เห็นกับตา พ่อหมอเอาน้ำจิ้มหน้าผากวิลาวัณย์ เขย็นแข็งที่เอวเลย พ่อหมอเองนั่งลงกับพื้น เขามีดอกมาบริกรรมคาถาอาคมอะไรสักอย่าง ทำทางแนวแน่นคงมาก เขามีลูบมีดแต่โคนจดปลาย แล้วปักสวบลงกับพื้น ช้างชะงักแล้วหันเหทิศทาง

หมอกยามเช้า แผ่เป็นผืนเหมือนผ้าขาว ขาวๆ บางๆ คลี่คลุมไปตามพื้น อากาศสดชื่น จิตใจแจ่มใส ออกจะหนาวเย็นเสียด้วยซ้ำ สำหรับต้นฤดูร้อนอย่างนี้ แต่พรชัยก็คุ้นเคยดีแล้ว เพราะคลุกคลีอยู่กับป่าไม้ไพรพงมาตลอด

ยืนอยู่หนึ่งๆ กระซิบเสื่อแจ็กเก็ตเก่าแก่สวมบุกสมบันเข้าหาตัว อยากประทับภาพหมอกม้วนลอยอ้อยอิ่งด้วยกล้องถ่ายรูป แต่แสงยังไม่พอ ถ่ายออกมาก็ไม่ได้เท่าที่ตาเห็น จึงได้แต่เก็บภาพไว้ในความทรงจำ

ใครๆ ในกระโจมนายจ้างยังไม่ตื่น แต่ทางใต้น้ำห่างออกไป พวกลูกจ้างชาวพื้นเมืองตื่นกันหมดแล้ว มีความเคลื่อนไหวและเสียงคุยกันไม่ดังนัก พวกเขาต้องเตรียมน้ำอุ่นน้ำร้อน เตรียมข้าวปลาอาหารให้พร้อมสรรพก่อนนายจ้างจะออกจากกระโจม แต่หนุ่มใหญ่มีเชื้อสายจีนก็ออกมาแล้วพร้อมเบ้หลังคู่มือใส่ข้าวของจำเป็นสารพัดอย่าง อยู่ในป่า ปืน มีด ไฟฉาย ไฟแช็ก เทียนไข ไม่ควรห่างตัว แต่ของเขามีเพิ่มเข้ามาคือสมุด ปากกา ขวดหมึก

กับกล้องถ่ายรูป

“รอด้วยค่ะ ชมหมอกหรือคะ”

หอมมาก่อน หอมกรุ่นมาแต่ไกลอย่างนี้ไม่มีใครทรอก รุ่งรวี เพื่อนสาวของคักตานั่นเอง

“คุณวีก็ตื่นเช้าเหมือนกันหรือ”

“ปกติก็ไม่เข้าทรอกค่ะ ห้างเปิดสิบโมง ตื่นสักแปดโมงก็ทัน ถม หมอกสวยนะคะ สวยมาก เกิดมาเจียบยังไม่เคยเห็นเลย หมอกสวยอย่างนี้”

ยังไม่สว่างตึ๊ง ใ้ไปย่างขันไม่หยุด หมอกขาวๆ ม้วนมัว เหมือนคนคลี่ผ้าคลุมไปตามพื้น กล่นเคลื่อนเคลื่อนคล้าย ดูคล้าย เมฆ แต่ไม่ใช่เมฆ เพราะว่าเกิดในระดับผิวดินแล้วค่อยเคลื่อน ขึ้นข้างบน

“ครั้งแรกหรือฮะ ลัดปาลูดง”

“ครั้งแรกค่ะ อยู่เมืองเหนือมาสามปี เพิ่งมีครั้งนี้เอง เจียบ มีโอกาสสัมผัสป่าเขาตงดอย”

ย่างเยื้องเอื้องไหวเข้ามาใกล้ หอมกรุ่นรุนแรง ราวนางพราย โปรยปรายหวานเสน่ห์ อาจเป็นพรายอรุณกระมัง เขานึกถึงเรื่องเล่าชาวป่าดิบดงดอยที่ปางไม้ห้วยคอกหมู

“คุณชัยคะ...” รุ่งรวีทำเสียงเหมือนนางเอกละครวิหุ “เล่าให้ฟังบ้างได้ไหมคะ กิจการโรงเลื่อยจักรเป็นไงคะ สุกุมัยคะ”

“ถ้าชอบก็สนุก ไม่ชอบก็ไม่สนุก มันเหนื่อยฮะ คุณวี ต้องเข้าป่า นอนค้างอ้างแรม สมบุกสมบัน”

“ไม่น่าเชื่อนะคะ ออกหล่อ ลำอาง ยังกะหนุ่มแพชั่น”

“ผมทรอฮะ หนุ่มแพชั่น” เขาหัวเราะ “พันว้ยมานานแล้ว

ยะ”

“มีช่างที่เชือกคะ ยังใช้ช่างชักลากอยู่หรือคะ ไม่ใช่รถหรือคะ”

“ใช้ทั้งคู่แหละยะ ที่ได้ไม่มีทางรถก็ใช้ช่างลาก ลากมากองรวมกันเรียกว่าปางไม้ แล้วใช้รถขนออกมาอีกที่ โรงเลื่อยจักรไพร-อุดมมีช่างสัก ๑๐ เชือก รถลากไม้ ๔ คันเท่านั้นเอง คุณวี”

“โอ้โฮ! รวยละเหะเลย”

“ไม่รวยหรอก ยังมีหนี้อยู่เยอะ”

หันกลับ หมอกเป็นฝอยๆเยือกเย็นสัมผัสผิวหน้า กองไฟตรงลานว่างลุกแรง หนุ่มลุกครึ่งกับนางพรายสาวเข้าไปสมทบกับพ่อเลี้ยงณรงค์ วิลาวัณย์ วิมลรัตน์ และคักดาที่ตื่นมาพร้อมหน้ากันแล้ว ตะเกียงแก๊สตั้งบนตอมไม้ใกล้กับกระตักน้ำร้อน เปลวไฟสีส้มแลบออกจากปากฉีดตั้งฟูๆ มีกลิ่นเหม็นๆออกมากับเปลวไฟ แต่หากไม่เข้าใกล้เกินไปก็ไม่เหม็น

“กาแพะคะ คุณชัย” ลูกสาวพ่อเลี้ยงเงยหน้าขึ้น “น้ำตาลก็ช้อนคะ”

“ช้อนเดียวครับคุณรัตน์ ชักจะอ้วน”

“ไม่อ้วนหรอกคะ คุณพ่อเองยังอ้วนใจเลยว่ากลับจากดงหลงน้ำหนักอาจลดได้ถึง ๕ กิโล”

“ลดได้ ๕ กิโล พ่อหนัก ๗๐” พ่อเลี้ยงจุดบุหรี่มวนแรกของวัน “คงเบาเนื้อเบาตัวขึ้นอีกเยอะ”

“ทำไมถึงชื้อดงหลงคะ อacha”

รุ่งรวืออยากมีส่วนร่วมจึงสอดถาม พ่อเลี้ยงพยักพยเปิดให้พรชัยเป็นคนตอบ

“ดงหลง มีอีกชื่อว่าดงหลวงชะ คุณเจี๊ยะ เลาลือกันมาว่า

ในดงหลงมีพญาลวงอาศัยอยู่ เกล็ดแต่ละเกล็ดโตกว่าฝ่ามือ ใคร
ได้ไว้จะเก็บไว้บนหิ้งบูชา ถือว่าพญาลวงคุ้มครอง สงบร่มเย็น”

“ลวงที่หมายถึงนาคไซ้ไหมคะ คุณชาย” วิมลรัตน์ถามบ้าง
“ลวงกับนาคต่างกันงคะ”

“ในรายละเอียดไม่รู้ซะ เข้าใจว่าลวงเป็นคำเก่าแก่ดั้งเดิมใน
เผ่าไทย ต่อมาคำว่านาคหรือนาคะในบาลีที่ติดมากับพุทธศาสนา
ค่อยเข้ามาแทนที่ คำว่าลวงจึงเลื่อนไป เห็นคุณรัตน์ชอบจด จดไป
ทำไมซะ เขียนหนังสือหรือซะ”

“ยายรัตน์สนใจเรื่องเก่าแก่โบราณ” พ่อเลี้ยงแทรก “ที่
ตัดสินใจเข้าดงหลงก็เพราะเรื่องราว ไม่ใช่เพราะสมบัติอะไรที่เชื่อ
ว่ามีอยู่ในดงหลง”

“ถ้ามีก็ดีนะคะ คุณอา” รุ่งรวีจิบกาแฟ ทำตาฝันๆ “รวย
ละเหะไปเลย รวยกันให้ละไปเลย”

สายโด่ง น้อยตีบนำโด่งเป็นหน่วยตระเวนหน้าไปก่อน
น้อยตีบอายุราว ๔๕ จัดเป็นพรานมือดีรุ่นถัดจากหนานอ้าย อาวุโส
ที่สุดในกลุ่มลูกน้องที่หนานอ้ายชวนมา ถัดลงไปได้แก่หนานจัน
อายุ ๔๓ ส่วนคนอายุน้อยที่สุดก็คือไอ้ซ้อย ลูกชายของแกอายุ
เพียง ๑๗ ปี

กลุ่มลูกจ้ำงนำหน้า หน่อแก้ว หน่อคำ หามทึบไม้ใบใหญ่
หนักอึ้ง หนานจันคู่กับไอ้คาน ไอ้แดงคู่กับเมืองเลิง ใจยสิงห์
ไม่ต้องหามคู่กับใคร แต่ก็แบกกระเป่าเสื้อผ้าใบใหญ่ไว้บนหลัง
เอื้องนางกับไอ้ซ้อยหามกระเป่าเสื้อผ้านายผู้หญิงทั้งสามคนซึ่ง
ก็หนักเอาการ เสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้ของผู้หญิงเป็นของ

ต้องห้ามสำหรับผู้ชาย ลูกหาบทั้งหลายไม่ยอมเอาชิ้นไม้ชิ้นใหญ่
เด็ดขาดเพราะถือว่าเป็นของต่ำ จะข่มครู จะกระทบกระเทือนถึง
วิทยาอาคมและไสยวิชาที่ยึดถือ แต่เอ็งนางเป็นหญิง ส่วน
ไอ้ซ้อยแม้จะเป็นชายแต่อายุเพิ่ง ๑๗ ปี ยังไม่ได้รับครูจากพ่อครู
คนใด ถือว่ายังไม่มีครู แยกห้ามเครื่องนุ่งของต่ำของพวกผู้หญิง
ไว้

ถัดจากกลุ่มลูกจ้างบ้านหนองฟ้าผ่า กลุ่มนายจ้างเดินเดียว
เดินคู่ทอดระยะห่างๆ พอสบาย อาจารย์บุญยงสะพานยามประจำ
ตัวดูเบา อายุ ๖๐ ท่าทางดูดี ไม่คล้ายพวกพ่อมดหมอผีอะไรเลย
หน้าตาเกลี้ยงเกลาโกนหนวดโกนเคราอยู่เสมอ ผมเผ้าดำขลับ
เหมือนย้อม กล้าเป็นมวยสูงอยู่กลางกระหม่อมคล้ายไปทาง
ฤๅษีชีไพรที่ยังมีอยู่ในประเทศพม่า สวมใส่เสื้อผ้าสีชาวมอๆ แต่
ก็สะอาดดูดีอยู่เสมอ ไม่เปื้อนฝุ่นเปื้อนดินกระต่ากระดำหรือ
มอมแมม ข้าวของเครื่องใช้ของอาจารย์ไม่ปะปนใคร แก่ไม่ให้
ลูกหาบคนใดแตะต้อง ของส่วนใหญ่อยู่ในกระซุบใหญ่บนหลัง
ลูกศิษย์ที่ซื่อบุญส่ง ของบางอย่างยึดยามที่แก่สะพานติดตัว

ถัดจากกลุ่มนายจ้างทั้งแปด นานายำกับใจสิงห์ปิดท้าย

“อ้าว” หม่อมคมเข้มตันขอบผ้าโพกหัวให้รั้งสูงขึ้นไป ดวงหน้า
ต้องแดดดูสว่าง “ดาบฟ้าฟีกเล่มนั้น ครูบาทานได้มาเมื่อใด อว
รู้ไหม”

“ดาบฟ้าฟีกหรือ เล่มใด”

“ที่ท่านเอาให้อัน้อยเลิง มีอยู่หนหนึ่ง ตอนนั้นข้ายังเป็น
เณรอยู่ ครูบาเอาดาบมาสรรสร้าง ท่านถอนใจแล้วหลุดปากว่า
ดาบฟ้าฟีก”

“อ่าวบ่ฮู้ เห็นพาดปากพานมาแต่อวยยังบ่สึกโหน่นแล้ว”

ดอกเข็มขาวดูพรราวป่า มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ไม่หอมฉุนรุนแรงอะไรนัก กลุ่มนายจ้างเริ่มขาล้าขาลากกันบ้างแล้ว น้ำตัมที่กรอกใส่กระตึกแบบกระตึกทหารเอาออกมาแล้วคอกันบ่อย พวกเจ้านายตีมน้ำตัมไม่ได้ อาจตีมได้แต่คงกลัวท้องร่วงจึงไม่ตีม นายผู้หญิงทั้งสามหน้าแดงจัด คุณนายวิลาวัลย์ปลดผ้าโพกผมผืนใหญ่ที่หอบเป็นสามเหลี่ยมผูกชายใต้คางออกมา ไม่เอาเช็ดหน้าตัวเอง แต่เอากระพ้อลมให้พ้อเลี้ยง

“ครึ่งทางละยัง ลุงหนาน”

ลูกสาวพ้อเลี้ยงปลดผ้าโพกผมมาเช็ดเหงื่อ เปิดกระตึกเทน้ำใส่ผ้าแล้วชะงักมือ เหมือนเกรงใจคนตัม หนานอ้ายรู้สึกดีต่อนายหญิงคนนี้

“จวนแล้วคุณนาย หากไม่เสียเวลาเกินไป เย็นนี้หน้าจะถึงครึ่งทาง พ้อเลี้ยงยังไหวไหม”

“ไหว ยังไหว ว่าแต่แกไม่มีอะไรให้ฉันยิงเลยเธอ ตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะ ปืนไม่ได้ลั่นสักโป่ง”

“หากถึงผาลายก่อนเย็นนี้” หนานอ้ายชี้มือไปยังยอดเขาลิบๆ ที่เห็นเลือนรางในหมอกแดด “อาจพอมีกังกวางหมูป่าให้ยิง”

“เสือไม่มีหรือวะ”

“ครูป้าห้ามไว้ ไม่กินอย่าฆ่า ไม่จำเป็นอย่าฆ่า เนื้อเสือพวกเราไม่กิน”

“ไม่ได้ให้แกฆ่า ฉันฆ่าเอง ไม่เกี่ยวกับพวกแก”

ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิด... หัวหน้าลูกหาบอยากยกมือโมทนาสาธุ...กรรมใครกรรมมัน ไม่เกี่ยวข้องกัน ผู้ใดกระทำความอันใด

ผลแห่งกรรมจึงเกิดแก่ผู้ก่อกรรมนั้นเถิด อย่าลู่กลามาถึงผู้ไม่
เกี่ยวข้องไม่มีส่วนในกรรมนั้นเลย

รับจ้างทำนมา จะรับแต่ค่าจ้างเท่านั้น สมบัติมหาคาล แก้ว
แหวนแสนสิ่งใดๆ ในถ้าไม่รับเด็ดขาด แม้แต่ทรายในถ้าเม็ดเดียว
ก็จะไม่ให้ติดตัวออกมา

พ่อเลี้ยงณรงค์ยังหายใจหอบๆ อยู่ อยากจะเรียกเอาแก้วอี
ผ้าใบมานั่ง แต่แก้วอดีตไปกับไอ้พวกลูกหาบที่มันหาบหามเครื่อง
ครัวของไอ้ฮึงตุงนั่งล่องหน้าไปไกลลิบแล้ว จะเรียกให้กลับมาเพื่อ
แก้วตัวเดียวก็ดูกระไรอยู่ วิลาวัณย์ใส่ใจดูแลพ่อเขาดีมาก คักดา
ลอบมองอยู่ หลายครั้งหลายหนมาแล้ว สายตาสบกันจนเกินกว่า
จะเป็นการบังเอิญ หนุ่มก่ล้องแกล้องคิดว่าเมียล่าสุดของพ่อแอบ
ชอบพ่อเขา

คงอยากนอนกับกู...

กระโจม ผ้าใบสามหลังยังตั้งเรียงรายห่างกันราวสิบเมตร
แต่ละหลังขนาดเท่ากัน แต่ละหลังบรรจุคนสองคน พ่อเลี้ยงกับ
เมียสาวหลังหนึ่ง วิลรัตน์กับรุ่งรวีหลังหนึ่ง พรชัยกับคักดา
อีกหลังถัดลงมาทางปลายน้ำ ลดระดับต่ำลงมาจากแนวกระโจม
ของนายจ้างเป็นเพิงลวกๆ ยางๆ ของเหล่าลูกจ้างพื้นเมือง หน้าเพิง
มีกองไฟไหวพรวด ถัดเพิงมุงใบตองใบไม้เป็นเพิงมุงผ้าใบ เกือบ
ข้าวของเครื่องเคราหลายอย่าง ทียบปิ่นของพ่อเลี้ยงก็เก็บไว้ที่นี้
ข้าวสาร น้ำมันหมู น้ำมันก๊าดก็เก็บไว้ที่นี้ ทียบเสื้อผ้าของนายจ้าง
ทั้งหลายก็เก็บไว้ที่นี้

หมูป่าตัวใหญ่ที่พ่อเลี้ยงยิงได้ยังเหลืออยู่บานเบอะ ต้องกิน

ให้หมด ไม่กินทั้งกินขว้าง ส่วนที่เหลือเก็บเป็นเนื้อสดไว้ทำพุงนี้
เช้าอีกมื้อ ทำเผื่อไปถึงมือกลางวันเพราะไม่มีเวลามากพอที่จะโอ้อ้อ
ประดิดประดอยกินทุกมื้อ หากมากันแต่พวกตน มื้อเย็นอีกวัน
ก็จะกินหมูกันอีก แต่มากับพวกเจ้านายที่มักจะเบื้ออาหารง่าย มื้อ
เย็นพุงนี้คงต้องคิดอ่านขยับขยายไปหาอย่างอื่นมาทำกิน

หมูทั้งตัว หากอยู่ที่หนองฟ้าผ่า จำหน่ายจ่ายแจกกันกินได้
เกือบครึ่งหมู่บ้าน แต่เข้าป่าหนนี้มาทั้งหมดเพียง ๑๕ คน แบ่ง
เป็นกลุ่มนายจ้าง ๘ คน ที่เหลือเป็นลูกจ้าง หมูทั้งตัวกินไม่ทัน
มันจะเน่า จึงเอามาคิดอ่านถนอมอาหาร ไปกองใหญ่ราลงบ้าง
บีบต้มน้ำกลายเป็นหม้อเคี้ยวน้ำมันหมู ต้องเคี้ยวเอาน้ำมันออกมา
ก่อน แล้วซอ้นดักหนังหมูที่เริ่มหดตัวโค้งเข้าหากันมาหมักทิ้งไว้
คืนหนึ่ง พุงนี้เช้าๆเอาหนังหมูทอดแล้วหมักแล้วและเย็นตัวแล้ว
ลงทอดใหม่ในน้ำมันเดือดอีกที คราวนี้หนังหมูด้านๆก็จะพองเป็น
แคบหมูกรอบๆ เก็บดีๆไม่ให้ถูกลมและความชื้น มันจะกรอบ
อยู่อีกหลายวัน

“พี่น้องเลี้ยง” ใช้อ้อยเอาไม้ไผ่ชีกยาวๆเชื่อมันหมูในบีบ “เขา
ว่าแม่กัจหลัก ครูบาท่านไม่ทำท่าทางอย่างไร ก็เห็นลอยขึ้นไป
เลยหรือ”

“ก็ว่ากันอย่างนั้น จริงไม่จริงไม่รู้ กูยังไม่เคยเห็นกับตา”

“พี่น้องสอนข้าบ้างซี แม่กัจหลัก”

“ก่อนไปถึงแม่กัจหลัก เอ็งต้องฝึกแมวogyงตอก่อน”

ว่ากล่าวหลอกๆ กลั่นยืมไว้สุดความสามารถ วogyงตอ
หมายถึงลิงนั่งตอ ไข่ลูกช้อยของหนานอ้ายพาชื่อ ชมวดคิ้วทำหน้า
สงลั้ย

“มีถ้วยหรือ เริงดาบหนองฟ้าผ่ามีทาวอกยงตอ”

“เอ็งมันชนเหมือนวอก หากวอกยงตอนานๆ หนึ่งๆ ได้
ค่อยมาต่อแม่กาจับหลักต่อไป”

กินเหล้ากันคนละนิดละหน่อยพอยึดสายคลายเส้น ไอ้ซ้อย
สนิทสนมคุ้นเคยเมืองเลิงมากที่สุด อาจเพราะอายุใกล้เคียงกัน
ที่สุดกระมัง ไอ้ซ้อยแค่ ๑๗ ส่วนเมืองเลิงก็เพิ่ง ๒๐ ปีเท่านั้นเอง
ที่สำคัญกว่านั้น ไอ้ซ้อยเหมือนเป็นศิษย์ เมืองเลิงเหมือนเป็นครู
ที่จริงก็ไม่ถึงกับเป็นครูโดยถูกต้องสมบูรณ์ตามแบบที่ยึดถือกันมา
เพราะเมืองเลิงอายุแค่นั้นเอง ยังตั้งตัวเป็นครูไม่ได้ แต่ก็ได้แนะนำ
ถ่ายทอดเชิงดาบเชิงมวยเบื้องต้นไปบ้าง เมืองเลิงเป็นศิษย์ครูดาบ
ครูมวยผู้ชื่อครูบาตวง ใจยสิงห์ก็เป็นศิษย์ครูบาตวง เมืองเลิง
เป็นศิษย์น้อง ใจยสิงห์เป็นศิษย์พี่ แต่ไอ้ซ้อยยังไม่ได้เข้าสังกัด
เพราะยังไม่ได้มอบตัวเป็นศิษย์ครูบา

เหนือน้ำขึ้นไป กระจิมอีกหลังแยกอยู่โดดเดี่ยว อาจารย์
บุญยงปลีกตัวอยู่เพียงลำพังกับลูกเลี้ยงที่ทุกคนเข้าใจว่าเป็นเพียง
ลูกศิษย์ อาจารย์มักไม่สูงส่งข้องแวะกับใคร ไม่ว่าจะกับกลุ่มพ่อเลี้ยง
หรือกลุ่มลูกจ้าง

อายุ ๖๐ เก่ากว่าพ่อเลี้ยง ๕ ปี แต่รูปร่างลักษณะ กำลังวังชา
และความคล่องแคล่วแข็งแรงกลับเหนือกว่าพ่อเลี้ยงมากมาย อาจ
เพราะแกไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่ยุ่งเกี่ยวของมีนเมาสิ่งเสพติด
ใดๆทั้งสิ้น นิสัยนี้ติดตัวมาแต่เมื่อยังครองผ้าย่อมรักที่เยาวธุดงค์
ไปตามหุบห้วยตรวยโตรกและป่าใหญ่ไพรหนา เสาะแสวงหาความ
ช้าของชานาญในฆานกสิณและอิทธิวิที่ฝักใฝ่ไหลหลงมาแต่เด็ก ๆ

รู้จักพ่อเลี้ยงณรงค์แต่เมื่อสี่สิบกว่าปีก่อนโน้นแล้วต่างคนต่างไปใน
ทิศทางของตน กระทั่งมาเจอกันอีกในครั้งนี้

“โอม...”

สวดสาธยายเวทมนตร์ลึกลับเสร็จสิ้น สร้างกำแพงเจ็ดชั้น
แวดล้อมอาณาบริเวณที่แสงไฟส่องถึง มองเห็นแนวกำแพงแก้ว
ซ้อนกันเจ็ดชั้นเหมือนเทือกเขาสัตตบริภัณฑ์แวดล้อมเขาพระสุเมรุ
กาย ใจ

สรีระ ชีวะ

พ่อหอมพร้อมตาพักผ่อนในที่นั่น ไม่ได้สวดท่องหรือสาธยาย
แล้ว แต่นึกทบทวนถึงแนวคำสอนบางอย่างที่แตกต่างไปจาก
พุทธศาสนาที่เคยยึดถือ หลงทางไปพักใหญ่ แต่นั่นช่างมันเถิด
ไม่โทษใคร ไม่โทษอะไรทั้งสิ้น ถึงจะหลงทาง แต่ก็ได้พื้นฐาน
หนักแน่นมาจากพุทธศาสนา รับแนวทางใหม่มาต่อยอดจากต้นตอ
เดิม กลับเติบโตได้รวดเร็วน่าพอใจ สงสัยอยู่บ้างก็แต่ว่า หาก
ไม่กล้าตัดยอดเดิมทิ้ง ไม่ต้นใหญ่ที่ชื่อว่าบุญงต้นนี้จะเติบโตได้
สูงใหญ่ขนาดนี้หรือไม่

ตาหลับ แต่ใจไม่ได้หลับ นึกคิดทบทวนหลายเรื่องหลายราว
ย้อนหลัง สามปีก่อน ได้บันทึกเกี่ยวกับถ้ำหลวงมา แต่เสาะหา
ถ้ำหลวงไม่พบ เหมือนมีอะไรบดบังแก้วไว้ พลัดหลงในดงหลง
แทบเอาตัวไม่รอด เต็มไปด้วยข้อขัดข้องอุปสรรคนานา เหมือน
ถูกทำหายนองดี สามปีก่อนเสาะหาสาเหตุไม่พบ แต่กลับเข้ามา
หนนี้แล้วรู้แล้วว่าเป็นเพราะอะไร

เนือมนุชย์!